

Arrest

**nr. 100 304 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. SOUDANT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Toen u vijftien of zestien jaar was begon u een relatie met uw huidige vriend A. G. (...). Op dat moment had u voor uzelf nog niet uitgemaakt of u al dan niet homo was. U ontdekte dit immers slechts beetje bij beetje. Op een dag zorgden enkele jongens uit de wijk voor een prostituee. U werd ook uitgenodigd. Om beurten gingen de jongens in de kamer waar de prostituee zich bevond. Toen u in de kamer ging, merkte u dat u zich geenszins seksueel tot de prostituee aangetrokken voelde. U veinsde een plotse ziekte en liep de kamer uit. Toen u ongeveer zeventien jaar was, had u een accident met een geleende motorfiets. U werd naar het politiekantoor gebracht en u werd er door I. (...), een politieagent, ondervraagd. Op een bepaald moment – het was oorlog – begonnen de sirenes te

loeien. Jullie begaven zich naar de binnentuin. Terwijl I. (...) u vasthield, voelde u dat u tegen zijn geslachtsdelen geduwd werd. U merkte dat u dat eigenlijk niet erg vond en dat u zich tot hem aangetrokken voelde. Sindsdien onderhield u een vijftal maanden een relatie met hem. De relatie werd beëindigd toen hij besloot te trouwen. Korte tijd voor uw legerdienst was het voor u helemaal duidelijk dat u homo bent. Af en toe had u een korte relatie met een man die u toevallig ontmoette. Jullie spraken dan onder meer in een badhuis af. Ongeveer vijftien jaar geleden hadden vrienden opnieuw een prostituee gevonden. U werd ook uitgenodigd om haar te ontmoeten. U beantwoordde de uitnodiging positief, omdat u wilde weten hoe het zou voelen indien u zou moeten trouwen. Familieleden zetten u immers sinds enige tijd onder druk om in het huwelijksbootje te stappen, maar tot op dat moment was u er steeds in geslaagd om de boot af te houden. U ontmoette de prostituee en raakte haar overal aan. U raakte echter helemaal niet opgewonden. Intussen bleef u één à twee keer per maand uw vriend A. G. (...) ontmoeten die u al van in uw jeugd jaren kende. Telkens uw ouders voor een iets langere tijd afwezig waren, nodigde u hem uit. Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Iran vertrokken uw ouders samen met uw broer en uw schoonzus naar familie in Mamazan. A. (...) kwam bij u thuis en jullie hadden seksueel contact. Net op dat moment hoorde u een luide gil van uw schoonzus. Korte tijd ervoor waren uw ouders in panne gevallen en moesten ze onverwacht terug naar huis keren. Toen u het geroep hoorde van uw schoonzus, die jullie door de glazen deur bezig gezien had, trok u snel uw kleren aan. U liep de gang in toen uw broer het huis binnenkwam. Hij begon u en uw partner te slaan. Uiteindelijk slaagden jullie erin te ontsnappen. Sindsdien zag u A. (...) niet meer terug. U vluchtte naar het huis van uw jongste zus As. (...). U biechtte het gebeuren aan haar op. Hoewel ze uw daad geenszins goedkeurde, besloten zij en haar echtgenoot u toch te helpen. U kon een week bij hen verblijven. Tijdens die week vernam u via uw zus dat uw broer die bij de Sepah werkt klacht tegen u had ingediend en dat hij twee of drie keer een agent mee naar huis had genomen. Uw schoonbroer regelde daarop uw vlucht uit Iran. Na een week bood hij u onderdak aan bij een vriend waar u een tiental dagen verbleef. Daarna verbleef u nog vijftientig dagen bij een andere vriend van uw schoonbroer. Hierna vluchtte u illegaal naar België waar u op 10 juli 2012 asiel aanvraagde. Sindsdien heeft u met niemand in Iran nog contact, omdat uw familie u verstoten heeft. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er ter dood veroordeeld te worden. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u uw identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. U legde geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer. Toen u naar identiteitsdocumenten werd gevraagd, zei u dat u deze documenten in de woning van uw ouders achtergelaten had en dat uw familie u verstoten heeft. U had bijgevolg geen enkel contact meer met familieleden waardoor u uw identiteit onmogelijk kon aantonen (CGVS, p. 10; p. 14). Deze rechtvaardiging voor het ontbreken van enig identiteitsdocument is echter weinig overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel degelijk familieleden had die u gunstig gezind waren. Zo blijkt onder meer dat uw zus en uw schoonbroer u hielpen om Iran te ontvluchten. Op de vraag of u hen al gecontacteerd had, antwoordde u ontkennend. U had immers hun telefoonnummer niet. Dit is echter niet afdoende als uitleg. U insinueerde dat het mogelijk zou zijn om via vrienden en kennissen via internet dat telefoonnummer te achterhalen. Gevraagd of u hiertoe al pogingen ondernomen had, antwoordde u wederom negatief (CGVS, p. 14). Deze eerder apathische houding inzake het verzamelen van identiteitsstukken is echter hoogst merkwaardig. Er kan immers redelijkerwijze van een asielaanvraagder verwacht worden dat hij alle mogelijke stappen zet om zijn identiteit enigszins aan te tonen, temeer daar u zich terdege van het belang van identiteitsdocumenten bewust was (CGVS, p. 10). Dat uw broer dreigende taal sprak, zoals u nog aangaf (CGVS, p. 14-15), kan het ontbreken van enig identiteitsdocument evenmin rechtvaardigen, gezien uw zus en uw schoonbroer, zoals hierboven reeds is gebleken, u wel gunstig gezind waren. U kreeg na het gehoor nog vijf werkdagen de tijd om alsnog uw identiteit aan te tonen. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u vooralsnog, hoewel de termijn reeds verstreken is, dergelijke identiteitsdocumenten niet heeft voorgelegd, noch dat u aan het Commissariaat-generaal een plausibele uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoonde en dat u zelfs geen enkele concrete stap gezet heeft om uw identiteit aan te tonen, is een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, uw burgerlijke staat, enz.).

Dat er danig aan uw achtergrond kan getwijfeld worden, blijkt overigens tevens uit uw erg gebrekkige kennis van de Iraanse kalender. Uit uw verklaringen blijkt immers dat, hoewel u ongeveer

anderhalve maand voor uw asielaanvraag in België d.d. 10 juli 2012, i.e. slechts ongeveer een half jaar voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal, in Iran in de problemen kwam, u helemaal niet (meer) in staat was om deze gebeurtenis aan de hand van de Iraanse kalender in de tijd te situeren. U kon deze gebeurtenis zelfs niet eens ten opzichte van het Iraanse Nieuwjaar situeren. Daarnaast dacht u verkeerdelijk dat uw gehoor op het Commissariaat-generaal in de elfde maand van de Iraanse kalender plaatsvond (CGVS, p. 12; p. 16). Ter rechtvaardiging van deze gebrekkige kennis zei u onder meer dat u de Iraanse maanden niet zo goed kende, hetgeen echter geen steek houdt. Het loutere feit dat u de Iraanse kalender niet meer kon hanteren, werpt dan ook ernstige twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw bewering pas enkele weken voor uw asielaanvraag in België Iran verlaten te hebben.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook danig uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast kan er getwijfeld worden aan de door u voorgewende geaardheid. Het is immers hoogst merkwaardig dat u geen enkele kennis had betreffende de Iraanse wetgeving in verband met homoseksualiteit. U gaf aan dat u hierover geen informatie had, maar dat u wel wist dat een homo in Iran er niet goedkoop van af komt. U ging er verkeerdelijk van uit dat de homoseksuele geaardheid op zich al wettelijk strafbaar is en voegde hieraan toe dat elke homo opgehangen wordt (CGVS, p. 9; p. 24). Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert blijkt evenwel dat homoseksualiteit op zich niet strafbaar is. U kende voorts geen enkel voorbeeld van een homo die voor de rechter is moeten verschijnen of die daadwerkelijk opgehangen werd (CGVS, p. 9; p. 24). U had verder geen enkele informatie betreffende de bewijzen die nodig zijn om iemand omwille van zijn homoseksualiteit te veroordelen. U veronderstelde verkeerdelijk dat in uw geval het getuigenis van uw broer – van wie u overigens niet eens zeker was dat hij uw seksuele handelingen met uw partner A. (...) gezien had (CGVS, p. 17-18) – en uw schoonzus voldoende waren om u te veroordelen (CGVS, p. 24). Uit de reeds geciteerde informatie blijkt echter dat het getuigenis van uw broer en uw schoonzus geenszins voldoende kunnen zijn. Uit de Iraanse strafwetgeving blijkt immers dat er slechts drie mogelijkheden zijn om homoseksualiteit te bewijzen. Ofwel dient de verdachte vier maal voor een rechter te bekennen. Ofwel dienen er vier mannelijke rechtschappen getuigen te zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Indien er minder dan vier getuigen zijn, kunnen deze getuigen worden vervolgd voor laster. Ofwel kan de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis een uitspraak doen, maar dan moet hij de bron van zijn kennis specificeren. Verder is het opmerkelijk dat, ondanks dat u op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal al bijna vijf maanden in België verbleef, u zich tot dan op geen enkele wijze geïnformeerd had over de situatie van homo's in België. Zo had u noch met sociale assistenten in het centrum waar u verblijft gesproken over uw geaardheid, noch hierover informatie op internet opgezocht. Bijgevolg had u slechts weinig informatie over de rechten van homo's in België. U wist zelfs niet eens met zekerheid of homo's in België konden trouwen (CGVS, p. 11; p. 22-23). Van iemand die beweert dat hij omwille van zijn geaardheid zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij in zijn land van herkomst hiervoor de dood riskeert, kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch enige kennis over de situatie van homo's in zijn land van herkomst en in zijn onthaalland heeft. Gezien u in dit verband een hoogst beperkte kennis had, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde geaardheid dan ook ondermijnd.

Dat er aan uw geaardheid danig kan worden getwijfeld, blijkt tevens uit het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde relatie met A. (...). U beweerde met hem sinds uw vijftien of zestien jaar een relatie gehad te hebben. Toch wist u niet wanneer hij zijn verjaardag vierde. U veronderstelde alleen maar dat hij dezelfde leeftijd had als u, omdat hij in dezelfde klas zat als u. Voorts was de naam van zijn echtgenote en van zijn ouders u totaal onbekend. U wist evenmin met zekerheid hoe zijn zoontje heette. U wist verder niet hoe oud zijn zoon precies was. U kende evenmin A. (...)s telefoonnummer. U beweerde dat u zijn telefoonnummer niet had uit veiligheidsoverwegingen (CGVS, p. 4-6). Deze uitleg houdt echter geen steek. Het louter bezit van een telefoonnummer van een man geeft immers geen enkele indicatie over de eventuele geaardheid van die man. Dat u noch zijn telefoonnummer had, noch kon antwoorden op eenvoudige vragen over zijn familiale entourage, ondanks dat u maar liefst 32 jaar een relatie met hem onderhield, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van deze door u beweerde relatie met hem.

Daar er aan uw relatie met A. (...) geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat A. (...) en u door uw schoonzus werden betrappt terwijl jullie seksuele betrekkingen hadden. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat, na door uw schoonzus te zijn betrappt, u één week bij uw zus verbleef. Daarna verbleef u een tiental dagen bij een neef in Varamin. Hierna begon u aan uw vlucht uit Iran (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.6). Op het Commissariaat-generaal beweerde u evenwel na een verblijf van een week bij uw zus een tiental dagen bij een kennis van uw schoonbroer in Varamin verbleven te hebben. Deze kennis was geen familie. Daarna verbleef u

ongeveer vijftwintig dagen bij een andere kennis. Hierna pas begon u aan uw vlucht uit Iran (CGVS, p. 12-13). Hiermee geconfronteerd ontkende u uw eerdere verklaringen en zei u dat u geen familie had in Varamin (CGVS, p. 22). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter geenszins als afdoende uitleg worden beschouwd.

Dat er aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot tevens uit de gebrekkige informatie die u had betreffende de implicaties van dit incident voor u en uw omgeving. Zo legde u vooreerst warrige verklaringen af betreffende de door de autoriteiten ondernomen acties ten aanzien van u. Op de vraag of u wist hoe de autoriteiten op uw broers klacht tegen u gereageerd hadden, antwoordde u dat u dit niet wist. U gaf enkel aan dat u schrik had gekregen toen u vernomen had dat er tegen u een klacht was ingediend. Toen er u nogmaals gevraagd werd of de autoriteiten al iets ondernomen hadden en ze al naar u op zoek waren geweest, antwoordde u wederom dat u dit niet wist gezien u geen contact heeft met familieleden. Toen hierover opnieuw een vraag werd gesteld, zei u plotsklaps dat uw broer twee of drie keer een agent naar huis heeft meegenomen om u te arresteren (CGVS, p. 19). Naast het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat uw broer tot driemaal toe een agent naar huis zou meenemen met de bedoeling u te arresteren terwijl hij heel goed op de hoogte was dat u zich daar niet meer bevond, zijn voorgaande verklaringen weinig coherent en bijgevolg weinig geloofwaardig. Dit blijkt tevens uit het feit dat u betreffende deze bezoeken van de overheid bij u thuis bijzonder weinig informatie had. Nochtans verbleef u toen bij uw zus, die met uw ouders in contact stond. Zo kon u niet zeggen wanneer die bezoeken precies plaatsvonden. U wist evenmin of uw familieleden toen werden ondervraagd, of er een huiszoeking werd uitgevoerd en of er zaken in beslag genomen werden (CGVS, p. 20). Tot slot had u geen enkele informatie over A. (...)s lot. Zo wist u zelfs niet eens of uw broer ook tegen A. (...) klacht had ingediend. U had hierover zelfs geen informatie aan uw zus gevraagd en u had noch in Iran, noch in België enige poging ondernomen om A. (...) te contacteren. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u zijn telefoonnummer niet had, dat u vooral bezig was met uw eigen lot en dat A. (...) contacteren problematisch kon zijn, is niet ernstig, aangezien u, zoals hierboven reeds aangehaald werd, met A. (...) een relatie van meer dan dertig jaar onderhield (CGVS, p. 21-23). Dat u noch over de bezoeken van de autoriteiten aan uw woning, noch over A. (...)s lot over enige coherente informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw vriend A. (...) in Iran zou hebben gekend rechtstreeks verband houden met uw problemen en u deze problemen geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij oppert dat zij, gelet op de Iraanse context, wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van haar geaardheid. Zij haalt aan dat het, behoudens in geval van actief militantisme of arrestaties en veroordelingen, uiterst moeilijk is voor een asielzoeker om zijn seksuele geaardheid aan te tonen. Dit kan meestal enkel op zeer subjectieve wijze worden beoordeeld aan de hand van het asielrelaas zelf.

Verzoekende partij benadrukt dat zij tijdens haar gehoor veel overtuigende details heeft kunnen geven over haar relatie met A., de ontdekking van haar geaardheid, haar ingesteldheid ten opzichte van mensen van hetzelfde geslacht, de druk die zij van haar familie ondervond om te trouwen, haar sporadische contacten met mannen en over de moeilijkheden die zij ondervond om seksuele betrekkingen te hebben met vrouwen. Zij kon eveneens plekken noemen waar homoseksuele mannen proberen vluchtige contacten te leggen. Niettemin heeft verwerende partij zich gefocust op de ontstentenis van identiteitsdocumenten, het gebrek aan harde bewijzen omtrent de clandestiene relaties die zij is aangegaan en het zoeken naar eventuele onnauwkeurigheden in haar relaas. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij te snel tot de conclusie is gekomen dat zij haar geaardheid en identiteit onvoldoende heeft kunnen aantonen. Zij stipt aan dat van verwerende partij in een asioldossier betreffende de seksuele geaardheid kan worden verwacht dat zij meer adequate vragen stelt, dat zij een aangepaste beoordeling maakt van haar verklaringen en van de bewijslast, dat zij een nauwkeurig onderzoek verricht met betrekking tot alle elementen in het asielrelaas en dat zij de risico's in geval van terugkeer afweegt.

Verzoekende partij verwijst in dit verband naar en citeert uit de "*Guidelines on international protection NO. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*" van UNHCR d.d. 23 oktober 2012 (bijlage 2 bij het verzoekschrift), waar in de paragrafen 62 en 63 suggesties worden gedaan over de vraagstelling teneinde de geaardheid te kunnen nagaan van de asielzoeker. Verzoekende partij betoogt dat uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met de specificiteit van onderhavige zaak, meer bepaald in het licht van de voormelde "*Guidelines*". Verzoekende partij verwijst verwerende partij praktisch geen vragen te hebben gesteld om de psychologische en emotionele componenten van haar verklaringen naar boven te halen, ondanks de ernstige aanwijzingen betreffende haar geaardheid. Zonder diep in te gaan op haar verklaringen, stelt verwerende partij zomaar dat de door haar ingeroepen geaardheid niet aannemelijk is, bekritiseert verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst verder nog naar de paragrafen 196, 197, 199 en 219 van het "*UNHCR Handboek*" en naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te benadrukken dat de bewijslast op soepele wijze dient te worden toegepast wanneer er sprake is van een "*bijzondere kwetsbaarheid van de asielzoeker*".

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift op uitvoerige wijze kritiek uitoefent op de werkwijze en de beoordeling van verwerende partij en dat zij aanstipt dat zij wel degelijk veel overtuigende details heeft kunnen verschaffen met betrekking tot haar geaardheid en de relaties die zij met mannen heeft gehad in Iran. De Raad kan zich echter niet scharen achter aangaand verweer. *In casu* heeft verwerende partij geoordeeld dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds op de helling komt te staan door de vaststelling dat zij er niet in slaagt om op enige manier haar identiteit te bewijzen en dat zij hiervoor geen afdoende verklaring kan geven, hetgeen ertoe leidt dat het voor verwerende partij onmogelijk is om een geloofwaardig zicht te krijgen op haar werkelijke achtergrond of reële situatie, meer in het bijzonder haar burgerlijke staat, en doordat verzoekende partij een erg gebrekkige kennis aan de dag legt van de Iraanse kalender, hetgeen de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij pas enkele weken voor haar asielaanvraag in België Iran heeft verlaten ernstig ondermijnt. Daarnaast motiveert verwerende partij dat aan de door verzoekende partij voorgehouden geaardheid geen geloof kan worden gehecht, omdat zij geen enkele kennis heeft betreffende de Iraanse wetgeving in verband met homoseksualiteit, zij zich op geen enkele wijze heeft geïnformeerd over de situatie van homo's in België en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relatie met A.,

aangezien verzoekende partij noch diens telefoonnummer heeft, noch kon antwoorden op eenvoudige vragen over zijn familiale entourage, ondanks het feit dat zij gedurende tweeëndertig jaar een relatie met hem heeft gehad. Doordat geen geloof kan worden gehecht aan haar geaardheid en haar relatie met A., hecht verwerende partij ook geen geloof aan de beweerde betrapping. De ongeloofwaardigheid van deze voorgehouden gebeurtenis blijkt volgens verwerende partij eveneens uit de flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen die verzoekende partij betreffende haar vlucht uit Iran heeft afgelegd en uit de vaststelling dat verzoekende partij slechts vage en incoherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de implicaties van dit incident. Uit dit overzicht blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte gegevens in acht heeft genomen en dat zij op zeer uitvoerige wijze heeft gemotiveerd waarom aan de voorgehouden geaardheid en de relaties die verzoekende partij met mannen zou hebben gehad, geen geloof kan worden gehecht, en evenmin aan de problemen die verzoekende partij hierdoor zou hebben ondervonden in haar land van herkomst. De kritiek van verzoekende partij, met name dat verwerende partij zich bij het nemen van haar beslissing slechts heeft gefocust op de ontstentenis van identiteitsdocumenten, het gebrek aan harde bewijzen omtrent de clandestiene relaties die zij is aangegaan en het zoeken naar eventuele onnauwkeurigheden in haar relaas, dat zij te snel tot haar conclusie is gekomen, zonder een nauwkeurig onderzoek te verrichten met betrekking tot alle elementen in het asielrelaas en dat zij niet voldoende rekening heeft gehouden met de specificiteit van onderhavige zaak, onder meer door geen aangepaste vraagstelling te voorzien, kan, gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, die reeds werd samengevat, niet worden bijgetreden. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk uitvoerig werd bevraagd over het ontdekkingsproces, haar relaties met mannen en dergelijke (administratief dossier, stuk 4).

De opmerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor veel overtuigende details heeft kunnen geven over haar relatie met A., de ontdekking van haar geaardheid, haar ingesteldheid ten opzichte van mensen van hetzelfde geslacht, de druk die zij van haar familie ondervond om te trouwen, haar sporadische contacten met mannen, de ontmoetingsplekken voor homoseksuele mannen en over de moeilijkheden die zij ondervond om seksuele betrekkingen te hebben met vrouwen, betreft een loutere herhaling van het voorgehouden asielrelaas en bevat geen concrete weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.3.1. Verzoekende partij geeft, onder verwijzing naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aan dat de evaluatie van de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet wegneemt dat men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolging en dat tegenstrijdige of onnauwkeurige verklaringen niet voldoende zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij omwille van haar geaardheid, de vervolging van homoseksuelen in Iran, de strafbaarheid van homoseksualiteit in Iran en de algemene mensenrechtenschendingen die er plaatsvinden, behoort tot een risicogroep. Omwille van het verhoogde risico voor homoseksuelen in Iran, dient haar minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend, zo meent verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad verwijst desbetreffend naar de uiteenzetting onder punt 2.2.2.2., waar wordt toegelicht dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze heeft gemotiveerd waarom aan haar beweerde geaardheid, de relaties die zij met mannen zou hebben gehad en problemen die zij hierdoor in Iran zou hebben gekend, geen geloof kan worden gehecht. De uiteenzetting van verzoekende partij dat zij tot een risicogroep behoort, is dan ook niet dienstig, aangezien haar voorgehouden homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig werd bevonden. Deze ongeloofwaardigheid wordt bevestigd in onderhavig arrest. De loutere opmerking dat tegenstrijdige of onnauwkeurige verklaringen niet voldoende zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren, kan evenmin afbreuk doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Desbetreffende verwijst de Raad naar het gestelde onder punt 2.2.1.

2.2.4.1. Verzoekende partij hekelt dat het administratief dossier, waarvan zij een kopie heeft opgevraagd, geen enkele landeninformatie bevat, ook niet over de situatie van homoseksuelen in Iran. Zij wijst erop dat verwerende partij vragen heeft gesteld omtrent de situatie van homoseksuelen in Iran, waarmee zij hoogstwaarschijnlijk wou nagaan of haar verklaringen overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie, doch zij stelt zich de vraag hoe verwerende partij, die niet over enige landeninformatie bezit en haar verklaringen derhalve niet aan deze informatie kon toetsen, op objectieve en ernstige wijze kon stellen dat haar seksuele geaardheid niet aannemelijk is.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat bovenvermelde argumentatie elke feitelijke grondslag mist. Zoals verwerende partij in haar beslissing weergeeft, bevindt zich in het administratief dossier wel degelijk informatie aangaande de (wettelijke en feitelijke) situatie van holebi's in Iran (zie stuk 13, deel 1: "Iran" "LGTB"). Verwerende partij kon derhalve met recht de – foute – verklaringen van verzoekende partij vergelijken met de zich in het administratief dossier bevindende informatie omtrent de Iraanse wetgeving in verband met homoseksualiteit.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst erop dat volgens het "Algemeen ambtsbericht Iran", van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (bijlage 3 bij het verzoekschrift), blijkt dat homoseksuele handelingen in Iran strafbaar zijn en dat zelfs de doodstraf kan worden toegekend. Volgens deze informatie blijkt dat homoseksuelen in Iran vaak worden geïntimideerd door de politie of door de overheid. Zij zijn dan ook gedwongen om uiterst discreet te zijn over hun geaardheid teneinde problemen met de autoriteiten te vermijden. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar enkele paragrafen uit de eerder vermelde "Guidelines", waarin gesteld wordt dat het feit dat een homoseksueel vervolging kan ontwijken in zijn land van herkomst door discreet te zijn over zijn seksuele geaardheid, niet als een geldige reden kan worden aangehaald om de betrokkene de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.2.5.2. Wederom dient de Raad erop te wijzen dat aan de voorgehouden geaardheid van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht en dat verzoekende partij er middels de in haar verzoekschrift aangebrachte argumenten ook niet in slaagt om deze ongeloofwaardigheid te herstellen. Het bijbrengen van en verwijzen naar informatie betreffende de situatie van homoseksuelen in Iran, is dan ook niet dienstig.

2.2.6.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij zich op geen enkele wijze geïnformeerd had over de situatie van homo's in België, stelt verzoekende partij dat zij een uitleg heeft gegeven over de situatie in het opvangcentrum, met name het gebrek aan privacy, haar vrees om gestigmatiseerd te worden door andere asielzoekers, de spanningen en haar vrees om over haar geaardheid te spreken, zelfs met sociaal assistenten. Bovendien beschikt zij over weinig financiële middelen om zich te verplaatsen. Het is voor haar derhalve moeilijk om contact te zoeken met de holebi-gemeenschap in België.

Verzoekende partij legt verder nog uit dat zij naar België is gekomen om haar leven te redden, zonder zich eerst te hebben geïnformeerd naar de rechten van holebi's in België. Zij wist wel dat de situatie voor homoseksuelen in Westerse landen sowieso gunstiger is. Verzoekende partij besluit dat, het feit dat zij weinig weet over de situatie van homoseksuelen in het gastland of in haar land van herkomst, er niet toe leidt dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij die beweert haar land te hebben moeten ontvluchten omdat zij vervolging riskeert omwille van haar seksuele geaardheid, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in het gastland, waar zij ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal al bijna vijf maanden verbleef, ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van homoseksuelen in dat land. Van verzoekende partij werd geenszins verwacht dat zij actief contact zou opnemen met holebi-verenigingen en dergelijke, doch het komt niet overtuigend over dat zij gedurende al die tijd niet eens heeft uitgezocht welke rechten zij als (beweerde) homoseksueel in België heeft en dat zij zich zou hebben gecontenteerd met het vermoeden dat de situatie voor homoseksuelen in Westerse landen alleszins rooskleuriger is dan in Iran. De redenen die verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, volstaan naar het oordeel van de Raad niet om haar lakse houding dienaangaande goed te praten.

2.2.7.1. Aangaande de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde relatie met A., aangezien zij noch haar telefoonnummer had, noch kon antwoorden op eenvoudige vragen over haar familiale entourage, oppert verzoekende partij dat verwerende partij uit het oog lijkt te verliezen dat haar relatie met A. beperkt bleef tot regelmatige intieme contacten. Verzoekende partij voert aan dat zij duidelijk heeft uitgelegd dat zij nooit afspraken via de telefoon en dat het niet ongebruikelijk is dat mannen, in een zeer conservatieve maatschappij, intieme contacten hebben met andere mannen zonder dat er gevoelens mee gepaard gaan. Dergelijke relatie blijft in dergelijke gevallen louter fysisch. Door de clandestiniteit, de repressie en de vrees zijn dergelijke mannen meestal gehecht aan een grote discretie. Dit verklaart volgens haar afdoende waarom zij het telefoonnummer van haar vriend A. niet had en waarom zij niet meer informatie kon geven over zijn familieleden. Desalniettemin kon zij wel informatie geven over de naam van zijn kind, zijn adres, de omstandigheden van de kennismaking, de aard van de contacten, zijn familiale situatie en zijn beroep.

2.2.7.2. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet kon zeggen wanneer A. verjaarde, hoe oud hij was, wat de precieze naam was van zijn echtgenote, kind en ouders en hoe oud zijn zoon precies was. Van iemand die vanaf zijn vijftien of zestien jaar gedurende tweeëndertig jaar een – louter seksuele – relatie heeft onderhouden met een persoon die vroeger nog in zijn klas heeft gezeten, kan in redelijkheid worden verwacht dat die, ook al zou de relatie puur fysiek zijn geweest, dergelijke basisinformatie over deze persoon zou kunnen weergeven. Bovendien verklaarde verzoekende partij nog tijdens haar gehoor dat zij vroeger, toen A. nog bij zijn ouders woonde, bij hen thuis op bezoek kwam, dat zij werd uitgenodigd op het huwelijk van A. en dat zij enkele jaren geleden nog bij A. thuis was geweest (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Het komt dan ook totaal niet overtuigend over dat verzoekende partij dergelijke informatie, zoals de naam van zijn echtgenote, niet zou weten. Uit deze verklaringen kan overigens worden afgeleid dat A. een jeugdvriend was van verzoekende partij. Het is dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij dergelijke details over zijn privéleven niet zou weten.

Waar verzoekende partij aanstipt dat zij reeds heeft uitgelegd dat zij nooit afspraken via de telefoon maakte, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij zijn telefoonnummer niet had “*om veilig te spelen*” (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Zij spraken nooit af via de telefoon, maar zij zocht hem op in de wijk waar hij woont “*Als het zo ver was*” (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Ten eerst is de Raad, zoals verwerende partij, van oordeel dat deze uitleg niet aannemelijk is omdat het loutere bezit van een telefoonnummer van een man geen enkele indicatie geeft over de eventuele geaardheid van die persoon. Ten tweede vindt de Raad het op zijn minst bevreemdend dat verzoekende partij om veiligheidsredenen niet via de telefoon durfde af te spreken, maar dat zij dan wel naar hem toe ging in de wijk waar hij woonde om hem te zien, hetgeen zo mogelijk nog meer veiligheidsrisico's met zich mee zou brengen. De Raad merkt tot slot nog op dat, hoewel verzoekende partij het veiliger vond om niet via de telefoon af te spreken, dit haar er niet van had moeten weerhouden om het telefoonnummer van A., die tenslotte ook een vriend was die zij van jongs af aan kende, gewoon in haar gsm te hebben staan.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat het aangevoerde verweer in geen geval kan worden bijgetreden.

2.2.8.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen, geeft verzoekende partij aan dat het gekend is dat een eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer snel verloopt, zodat de kandidaat-vluchteling vaak de kans niet krijgt om alle details te geven. Sommige elementen worden tijdens dit interview dan ook niet gegeven of worden verkeerd genoteerd. Verzoekende partij meent dan ook dat het *in casu* om een fout gaat, die zij echter heeft rechtgezet tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij is bovendien de mening toegedaan dat deze tegenstrijdigheid niet van aard is om de geloofwaardigheid van haar relatie met A. in het gedrang te brengen, laat staan haar asielrelaas in zijn geheel.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een correcte manier vermeldt (administratief dossier, stuk 10). Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, p. 4). Indien aangaande verklaringen werkelijk fout zouden zijn genoteerd tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, had verzoekende partij derhalve nog de kans om deze vergissing recht te zetten, hetgeen zij echter niet heeft gedaan. Dat verzoekende partij, na te zijn

geconfronteerd met een weigeringsbeslissing waarin deze flagrante tegenstrijdigheid werd opgemerkt, het argument naar boven haalt dat het om een fout zou gaan, die zij toentertijd had kunnen herstellen, gelet op het gegeven dat het ganse verslag nog eens aan haar werd voorgelezen in het Farsi, komt niet overtuigend over.

Verder merkt de Raad nog op dat het niet zo is dat verzoekende partij de fout heeft rechtgezet tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij heeft simpelweg een andere versie weergegeven, zonder een afdoende verklaring te kunnen bieden voor het feit dat zij voordien iets totaal anders had verkondigd tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vaststelling dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt met betrekking tot haar onderduiking voor haar vlucht uit Iran, nadat zij door familieleden werd betrap, draagt wel degelijk bij tot het ongeloofwaardig bevinden van haar verklaringen.

2.2.9.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij slechts gebrekkige informatie kon geven betreffende de implicaties van haar betrapting, stelt verzoekende partij dat zij meermaals heeft laten weten dat zij geen contacten meer kon hebben met haar familie, op haar zus en schoonbroer na. Zij weet dus niet wat de autoriteiten precies hebben ondernomen na de klacht van haar broer. Het feit dat haar broer twee of drie keer een agent naar huis heeft meegenomen, heeft zij vernomen via haar zus, die dit op haar beurt had vernomen van hun moeder. Haar zus kon haar nadien echter niet meer helpen omdat zij bang was van hun broers.

Verzoekende partij stipt verder nog aan dat het, gelet op het feit dat zij door haar familie werd verstoten en dat haar zus te bang is om haar nog te helpen, niet onaannemelijk is dat zij haar familie niet meer durft te contacteren. Het enige familielid dat nog bereid zou zijn om haar te helpen is haar moeder. Het is echter niet evident dat zij zich als tachtigjarige vrouw zou verzetten tegen de beslissingen van de mannen in haar familie.

2.2.9.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij tot twee maal toe heeft aangegeven dat zij niet wist hoe de autoriteiten op haar broers klacht tegen haar hadden gereageerd, waarbij zij ook stelde dat zij geen contact meer heeft met familieleden. Toen haar hierover opnieuw een vraag werd gesteld, verklaarde verzoekende partij plots dat haar broer twee of drie keer een agent naar huis heeft meegenomen om haar te arresteren. Verwerende partij motiveert dat, naast het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat haar broer tot driemaal toe een agent naar huis zou meenemen met de bedoeling haar te arresteren terwijl hij heel goed wist dat zij zich daar niet meer bevond, deze verklaringen incoherent zijn. Haar opmerking dat zij via haar zus te weten kwam dat haar broer twee of drie keer een agent naar huis heeft meegenomen, maar dat haar zus haar hierna niet meer kon helpen omdat zij bang was van haar broers, biedt geen verklaring voor deze incoherentie, noch voor de vastgestelde onwaarschijnlijkheid. Haar uitleg kan evenmin als verschoningsgrond worden aangenomen voor het feit dat verzoekende partij bijzonder weinig informatie had over deze bezoeken bij haar thuis. Op het moment dat de agent enkele keren naar haar thuis is gekomen, verbleef zij immers bij haar zus, die in contact stond met haar ouders en dus op die manier haar op de hoogte hield van die bezoeken. Het feit dat haar zus nadien te bang was om nog meer informatie door te spelen, biedt geen verklaring voor het feit dat verzoekende partij niet kon zeggen wanneer de bezoeken precies hadden plaatsgevonden, of er toen familieleden werden ondervraagd, of er een huiszoeking werd uitgevoerd en of er zaken in beslag werden genomen. Zij kon op dit moment immers nog rekenen op de hulp van haar zus, die informatie kon opvragen bij haar ouders. Haar opmerking dat haar moeder schijnbaar ook bereid is om haar te helpen, versterkt nog de vaststelling dat zij onrechtstreeks via haar moeder – dus via haar zus – de nodige informatie kon verkrijgen over de gevolgen van de klacht die haar broer tegen haar had neergelegd, zodat zij de risico's die zij eventueel zou lopen, beter had kunnen inschatten. Verwerende partij merkt verder in haar beslissing nog op dat verzoekende partij evenmin kon zeggen of haar broer eveneens tegen A. een klacht had ingediend. Zij kon geen enkele informatie geven over het lot dat A. heeft ondergaan in Iran. Het feit dat zij geen contact meer durft op te nemen met haar familie en dat haar zus te bang is om haar te helpen, kan niet als excuus worden aanvaard voor de vaststelling dat verzoekende partij noch in Iran – toen zij nog wel door haar zus geholpen werd – noch in België enige poging heeft ondernomen om te weten te komen hoe het met A. gesteld is. Afgezien van het gegeven dat er van kan worden uitgegaan dat zij toch wel enige interesse zou hebben in de situatie van de persoon met wie zij gedurende tweeëndertig jaar een relatie heeft gehad, dient te worden opgemerkt dat enige informatie over diens lot, dat onvermijdelijk gelinkt is aan het hare, voor haar van cruciaal belang is.

2.2.10.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt om haar identiteit enigszins te bewijzen, verwijst verzoekende partij nogmaals naar haar totale breuk met haar familie, waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich tot hen te richten. Zij herhaalt eveneens dat zij van haar zus of dier echtgenoot geen hulp meer kan krijgen omdat zij bang zijn. Eveneens stelt verzoekende partij dat zij in het centrum waar zij verblijft, voor alle contacten beroep dient te doen op een tolk en dat zij weinig begeleiding krijgt. Verzoekende partij geeft verder aan dat zij desalniettemin een brief heeft verstuurd naar een familielid in Iran in een poging om documenten te bekomen (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Zij heeft tot op heden echter geen reactie ontvangen.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij reeds op het Commissariaat-generaal heeft aangehaald dat zij met haar familie geen contact meer heeft, zodat zij geen identiteitsdocumenten kan opvragen. Dit excuus werd echter niet aanvaard door verwerende partij. Waar verzoekende partij er nog op hamert dat zij niet meer kan rekenen op de hulp van haar zus en haar schoonbroer, de enige familieleden die haar gunstig gezind zijn, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekende partij echter geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om met deze personen contact op te nemen. Uit haar verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij tot op heden nog steeds geen poging heeft ondernomen om haar zus te contacteren teneinde hulp te vragen in verband met het verkrijgen van identiteitsdocumenten. Verzoekende partij voegt weliswaar bij haar verzoekschrift een bewijs van internationale aangetekende zending toe, doch uit dergelijk document kan niet worden afgeleid wat de inhoud is van de verzending. De Raad merkt verder op dat uit de verklaringen van verzoekende partij kan worden afgeleid dat de brief gericht is aan haar ouderlijk adres (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Het komt op zijn minst bevreemdend over dat verzoekende partij, die alle contact heeft verbroken met haar familie, en wiens broer een klacht tegen haar heeft neergelegd, dan alsnog, na te zijn geconfronteerd met een weigeringsbeslissing, probeert contact op te nemen met haar familie, zonder zich eerst te richten tot haar zus en schoonbroer, van wie zij weet dat zij tenminste aan haar kant staan.

Daar waar verzoekende partij nog ter verontschuldiging van haar apathische houding inzake het verzamelen van identiteitsdocumenten aangeeft dat zij in het centrum waar zij verblijft niet goed begeleid wordt, stelt de Raad dat dergelijk excuus, dat overigens slechts als een blote bewering kan worden beschouwd, vanzelfsprekend niet volstaat om haar nalatige houding goed te praten.

2.2.11. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij, inclusief aan haar seksuele geaardheid, geen enkel geloof kan worden gehecht. De vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT